

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/246/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313213744
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2313213744.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Barcajovej a členov senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Evy Behranovej v právnej veci žalobcov: 1. M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. N. XXX, XXX XX T. N., 2. O. M., narodená: XX.XX.XXXX, bytom T. N. XXX, XXX XX T. N., zastúpení Čibrik & Blazsek advokátska kancelária s.r.o., Hlavná 14, 927 01 Šaľa, proti žalovaným: 1. Mag. O. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX N., 2. W. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX, Q. XX N., zastúpená žalovaným v 1. rade, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 25C/37/2013-76 zo dňa 10. marca 2014 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd žalovaným náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odvolací súd **n a r i a d' u j e** súdu prvého stupňa vykonať opravu dátumu narodenia žalovaného v 1. rade v úvodnej časti napadnutého rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa žalobcovia domáhali určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti zapísanej Správou katastra Galanta na liste vlastníctva č. X pre katastrálne územie T. N. ako parcela registra „C“ č. 65/6 - záhrada o výmere 150 m², nakoľko predmetnú záhradu užívajú nerušene od roku 1989, pričom nemajú žiadne pochybnosti o dobromyseľnosti svojej držby, sú oprávnenými držiteľmi nehnuteľnosti a vydržaním vlastníckeho práva sa stali jej bezpodielovými spoluvlastníkmi. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pozemok na parcele číslo 65/6 - záhrada vo výmere 150 m² (pôvodne ako súčasť pozemku na parcele č. 65) je v celosti spoluvlastníctvom žalovaných na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31.03.2008 uzavretej s O. Z. a O. Z. ako predávajúcimi. K odčleneniu pozemku na parc. č. 65/6 došlo geometrickým plánom číslo 3 - 8/2012 vyhotoveným autorizovaným geodetom a kartografom Ing. A. A. zo dňa 24.08.2012. Žalobcovia súdu predložili listinu napísanú v maďarskom jazyku „Igazolás“ v preklade „Potvrdenie“, podľa ktorého T. G. potvrdzuje prevzatie 2.000 Kčs od M. M., čo je približne hodnota za 2 áre pozemku. Potvrdenie bolo vydané 19. mája 1989 v Čiernom Brode. Podpisy ani samotné potvrdenie, čo do ich originality, overené nie sú. T. G. s manželkou O. boli pôvodnými spoluvlastníkmi nehnuteľností, zapísanými na liste vlastníctva č. X pre obec a katastrálne územie T. N.. Po smrti T. G. nehnuteľnosti nadobudla pozostalá manželka O. G., po jej smrti O. F., sestra nebohého T. G., ktorá nehnuteľnosti predala manželom Z.. Svedkyňa O. F. (dcéra dedičky O. F.) potvrdila, že žalobcovia na konci záhrady užívali časť pozemku niekedy od začiatku osemdesiatych alebo deväťdesiatych rokov. V rodine sa rozprávalo, že tento pozemok mali kúpiť od jej krstných rodičov (manželov G.). O uzavretí kúpnej zmluvy sa však nehovorilo. Niekedy v lete v roku 2013 u nich bol žalobca a pýtal sa, či nemajú nejaké doklady o tom pozemku, ktorý užíva on, keďže to nebolo vysporiadané. Svedkyňa O. W. uviedla že bola svedkom

toho, ako žalobca v 1. rade požiadal manželov G., aby mu predali časť pozemku. Títo to však odmietli a pán G. mu povedal, že majú možnosť pozemok užívať, pretože oni (G.) sú už starí a už nemohli kukuricu okopávať. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že medzi pôvodnými vlastníkami G. a žalobcami nebola uzavretá kúpna zmluva, ktorá by bola po jej registrácii platná a účinná a na základe ktorej by žalobcovia nadobudli vlastnícke právo k predmetnému pozemku. Nebolo sporné, že žalobca v 1. rade odovzdal T. G. sumu 2.000 Kčs a že žalobcovia začali užívať istú časť pozemku. Súd prvého stupňa nemal však za preukázané v akej výmere a z akého titulu, pretože samotný žalobca v 1. rade potvrdil, že si bol vedomý potreby uzavrieť riadnu kúpna zmluva v písomnej podobe, ktorá mala byť následne registrovaná príslušným orgánom. Napriek tejto vedomosti sa o ďalší osud užívaného pozemku fakticky nestaral, nesprával sa napokon ani ako vlastník predmetného pozemku, pretože žiadne dane a poplatky za predmetný pozemok neodvádzal a o usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku sa vyše 20 rokov nestaral. Súd prvého stupňa preto správanie žalobcov nevyhodnotil ako dobromyseľné v tom, že im vec patrí ako vlastníkom na základe oprávnenej držby predmetného pozemku. Súd prvého stupňa uzavrel, že žaloba bola podaná nedôvodne. Právne súd prvého stupňa posúdil vec podľa ustanovení § 123, § 134 ods. 1, 2, 3, § 129 ods. 1, 2, § 130 ods. 1 a § 868 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v ďalšom texte „OSP“) a procesne úspešnému žalovanému (ktorý si uplatnil nárok na náhradu trov konania) priznal nárok na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podali v celom rozsahu v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia. Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a rozhodol tak, ako v žalobe žiadajú žalobcovia. Odvolanie odôvodnili tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobcovia poukázali na skutočnosť, že parcelu nerušene užívajú od mája 1989, kedy predmetnú nehnuteľnosť kúpili od p. T. G., pôvodného vlastníka nehnuteľností vedených na liste vlastníctva č. X pre katastrálne územie T. N.. Pri kúpe predmetnej nehnuteľnosti si spísali účastníci uvedeného právneho vzťahu písomný dokument v maďarskom jazyku, v ktorom pán T. G. potvrdzuje „prevzatie sumy 2.000 Kčs, ktorá zodpovedá hodnote cca 2 árov pozemku“. Od uvedeného obdobia žalobcovia predmetnú nehnuteľnosť nerušene užívajú, túto si oplotili a sú dobromyseľní v tom, že im predmetná nehnuteľnosť vlastnícky patrí. Do doby, kým sa žalovaní stali vlastníkami predmetnej nehnuteľnosti, táto mala byť podľa zápisov v katastri nehnuteľností vo vlastníctve i iných osôb, ktoré nijakým spôsobom nerozporovali fakt, že žalobcovia užívajú predmetnú nehnuteľnosť, majú ju oplotenú a disponujú ňou ako vlastnou. Ani raz tieto osoby nevyzvali žalobcov, aby upustili od užívania spornej nehnuteľnosti, pričom na to mali možnosť od roku 1989 viackrát. V konečnom dôsledku i žalovaní sa pri kúpe nehnuteľnosti oboznámili so skutkovým stavom na mieste, teda museli si byť vedomí, že predmetnú nehnuteľnosť žalobcovia užívajú. Žalobcovia boli dobromyseľnými držiteľmi predmetnej nehnuteľnosti od momentu, kedy vznikol stav oprávnenej držby (§ 131 OZ) a trval nepretržite po celú dobu oprávnenej držby. Dokument, ktorý spísali s pôvodným vlastníkom pozemku - pánom G. - spísali s tým, že od pána G. dostali informáciu, že pozemky nemá usporiadané v katastri nehnuteľností, pričom že on tieto vzťahy usporiada v katastri prostredníctvom tretej osoby. Uvedený dokument spisovali práve z dôvodu, aby v budúcnosti vedeli preukázať existenciu predmetnej dohody s pôvodným vlastníkom, pre prípad, že by túto niekto spochybnil. Svedkyňa F. sa na pojednávaní vyjadrila, že žalobcovia predmetný pozemok „kúpili od mojich krstných rodičov; O tom sa rozprávalo v rodine“. Žalobcovia boli preto dobromyseľní, že takýto právny titul bude dostatočným i na následné usporiadanie vzťahov v katastri nehnuteľností. Súd prvého stupňa nesprávne posúdil predmetný nárok žalobcov, keď v prípade, ak mal pochybnosti o dobromyseľnosti ich držby, neaplikoval ustanovenie § 130 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka, ktoré hovorí, že „pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená“.

Žalovaní v 1. a 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov poukázali na skutočnosť, že dobromyseľnosť sa nepreukazuje osobným presvedčením, ale na základe objektívneho posúdenia všetkých okolností. „Igazolás“ (potvrdenie) potvrdzuje len prevzatie čiastky 2.000 Kčs za dva áre pozemku, z uvedeného dokumentu nie je však zrejmé kde sa predávané dva áre majú nachádzať, resp. čo si vlastne zúčastnené strany predali, keďže neuzavreli žiadnu kúpno predajnú zmluvu. Na základe listu vlastníctva č. X k predmetnej nehnuteľnosti je zrejmé, že T. G. bol podielovým spoluvlastníkom daného pozemku v jednej polovici, pričom druhú polovicu vlastnila jeho manželka t.j. pán G. previedol viac práv ako v skutočnosti mal. („Nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“). Takže nie len, že žalobca neuzavrel kúpno predajnú zmluvu na predmetný pozemok, neuzavrel ju dokonca ani so všetkými oprávnenými spoluvlastníkmi v tej dobe. Niet ani pochybností o tom, že by vtedajší

vlastník v tom čase nemal usporiadané pozemky, o čom sa žalobca mohol presvedčiť, nakoľko listy vlastníctva sú verejnou listinou. Žalobca sám potvrdil svoju vedomosť o tom, že prevod nehnuteľnosti je nutné urobiť na geodézií. Je ťažko uveriť, že by niekto kto niečo kúpi neprejavil záujem vec dať do poriadku viac ako 14 rokov, keďže p. G. zomrel v roku XXXX, a ani po tomto dátume keďže odvtedy predmetná nehnuteľnosť zmenila majiteľa štyri krát. Svedkyňa O. F. sa síce na pojednávaní vyjadrila, že „kúpili od mojich krstných rodičov... o tom sa rozprávalo v rodine“, avšak jej matka po tom, čo predmetný pozemok zdedila, predala tento v celosti manželom Z., teda vychádzala z toho, že parcelu, ktorú predáva má aj právne vysporiadanú, a že predáva svoj majetok. Predmetná žaloba je len naťahovaním času a obmedzovaním vlastníckych práv žalovaných, ktorí sa žalobou podanou na Okresnom súde Galanta domáhajú vypratania predmetnej nehnuteľnosti. S poukazom na uvedené žalované žiadali, aby odvolací súd odvolanie žalobcov zamietol a potvrdil správnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 202 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednomyseľne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z.).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa ustanovenia § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, nakoľko vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejedná sa o konanie, v ktorom by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde ani o konanie vo veciach porušovania zásady rovnakého zaobchádzania a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúmvanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom konštatuje správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a z dôvodu vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalobcov odvolací súd poukazuje na nasledovné skutočnosti:

Predmetom konania na súde prvého stupňa bolo určenie, či sa žalobcovia stali vydržaním bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku na parcele reg. „C“ č. 65/6 - záhrada o výmere 150 m² v katastrálnom území T. N., napísanom na liste vlastníctva č. X pre obec a katastrálne územie T. N. (v ďalšom texte „predmetná nehnuteľnosť“).

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa ktorým dospel k záveru, že žalobcovia predmetnú nehnuteľnosť nemali v oprávnenej držbe, k vzniku vlastníckeho práva vydržaním nehnuteľnosti teda nedošlo, v dôsledku čoho žalobu zamietol.

Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom k predmetu sporu súd prvého stupňa správne zameral dokazovanie na splnenie podmienok vydržania predmetnej nehnuteľnosti žalobcami, pričom aplikoval intertemporálne ustanovenie § 868 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pokiaľ nie je uvedené inak, spravujú sa ustanoveniami tohto zákona aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 1992; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 1992 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov ak ide o huteľnosť a po dobu 10 rokov ak ide o nehnuteľnosť.

Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa ustanovenia § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným.

Súd prvého stupňa v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a ustálenou judikatúrou správne vychádzal zo skutočnosti, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva, ku ktorému dochádza v prípade splnenia zákonom určených podmienok priamo zo zákona; nevyžaduje sa k tomu rozhodnutie štátneho orgánu. K tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním musia byť splnené súčasne tieto zákonné predpoklady: a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciu dobu, b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, c) spôsobilý predmet vydržania. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdacie titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude spravidla treba, aby vydržiteľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva, ktorý môže byť základom pre zápis vlastníckeho práva do príslušného katastra nehnuteľností, ale postačí existencia takéhoto nadobúdacieho titulu (aj putatívneho), ktorý jeho vnútorné presvedčenie, že sa stal vlastníkom veci, dostatočne opodstatňuje (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 260/2008 zo dňa 10. decembra 2008).

Odvolací súd z obsahu preskúmaného spisu zistil, že žalobcovia nepredložili súdu prvého stupňa žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť opodstatnenosť ich vnútorného presvedčenia o oprávnenosti držby predmetného pozemku. Listina z 19. mája 1989 nadpísaná "Igazolás" takým dôkazom nie je. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že z výsluchu samotného žalobcu v 1. rade je zrejmé jeho vedomosť o tom, že k riadnemu uzavretiu kúpnej zmluvy medzi ním a vtedajšími vlastníkmi pozemku nedošlo. Žalobca v 1. rade uviedol, že sa v roku 1989 dohodol s G., že od nich kúpi pozemok a odovzdal im 2.000 Kčs. Listina s nadpisom „Igazolás“ však potvrdzuje len odovzdanie uvedenej sumy, nie právny titul, na základe ktorého bola suma odovzdaná. Nie je vierohodné, že v roku 1989 občan aj bez právnického vzdelania, vo veku žalobcov, nemal vedomosť o tom, že pri kúpe pozemku je potrebná písomná zmluva, ktorá navyše musí byť v štátnom jazyku - teda po slovensky. Podľa žalobcu v 1. rade „P. G. mi povedal, že potom to dáme do poriadku, že si to dáme vymerať a že sa to oznámi geodézii, keďže tam mal známych, dúfal som, že to učiní, ďalej som sa o to nestaral.“ Z uvedeného vyplýva, že žalobca v 1. rade vedel, že na riadne uzavretie kúpnej zmluvy sú potrebné ďalšie úkony, skutočnosť že „ďalej sa o to nestaral“ ide na jeho ťarchu. Odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru podľa ktorej ak sa niekto chopí držby nehnuteľnosti na základe ústnej zmluvy o jej prevode, nemôže byť vzhľadom k všetkým okolnostiam v dobrej viere, že je vlastníkom veci, a to ani v prípade, že je presvedčený, že taká zmluva k nadobudnutiu vlastníctva postačuje. Držba nehnuteľnosti, ktorá sa o takú zmluvu opiera, nemôže viesť k vydržaniu. (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 02.02.2001, sp. zn. 22 Cdo 61/2001). Z vyjadrení žalobcu je nepochybné, že vedel o tom, že je potrebné uzavrieť riadnu kúpnu zmluvu po tom, „ako si to dáme vymerať“, teda že nepostačuje ústna dohoda.

S poukazom na uvedené skutočnosti je potrebné uzavrieť, že žiadna právne relevantná skutočnosť nenasvedčuje tomu, že žalobcovia sú dobromyseľnými, oprávnenými držiteľmi predmetného pozemku. Nie je teda splnená základná podmienka stanovená zákonodarcom pre vydržanie - oprávnenosť držby. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že podľa ustálenej judikatúry k naplneniu dobrej viery (a teda oprávnenosti držby) nestačí, aby bolo tvrdené právo dlhodobo vykonávané, a to aj v prípade, ak vlastník dotknutej nehnuteľnosti v jeho výkone nebránil. Nadobúdateľovo presvedčenie o tom, že mu vlastnícke

právo patrí, že nejedná neoprávnene, musí byť podložené dôvodom oprávňujúcim takéto presvedčenie. K tomuto je potrebné uviesť, že vonkajším prejavom takéhoto presvedčenia by bolo aj odvádzanie daní a poplatkov spojených s vlastníctvom predmetného pozemku. Žalobcovia vo svojej odvolacej námietke poukázali aj na to, že ak mal súd prvého stupňa pochybnosti o dobromyseľnosti ich držby, mal aplikovať ustanovenie § 130 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená“. Aj táto námietka je nedôvodná, pretože súd prvého stupňa dospel k jednoznačnému záveru o tom, že držba žalobcov dobromyseľná nie je, pochybnosti v danej veci neboli.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že na strane žalobcov absentuje jedna zo zákonných podmienok vydržania a to oprávnená držba, súd prvého stupňa preto správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke, odvolacie námietky žalobcov sú nedôvodné.

Odvolací súd preskúmal aj závislý výrok o trovách prvostupňového konania (§ 212 ods. 2 písm. b) OSP) a konštatuje, že súd prvého stupňa správne rozhodol aj o náhrade trov prvostupňového konania.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

V odvolacom konaní boli v plnom rozsahu úspešní žalovaní, v dôsledku čoho im v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 OSP vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili, neboli im preto odvolacím súdom priznané.

Podľa § 222 ods. 3 OSP v spojení s § 164 OSP odvolací súd súdu prvého stupňa uložil vykonať opravu úvodnej časti rozsudku, kde nesprávne uviedol dátum narodenia žalovaného v 1. rade.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.